

og Sjælesørger den skal have, vel ikke ganske ubeløst. Det følger ogsaa af den Tidens Udvikling, hvori vi befinde os. Hvor vidt Menighedernes Indflydelse skulde gaae, vilde igjen blive et andet Spørgsmaal. En ubetinget Valgret attraaes jo vel ikke; her tænkes vel nærmest paa, at Menigheden skulde vælge Een af Forskjellige, som bleve den foreslaaede. Ja, det kunde jo udføres paa mange forskjellige Maader, men jeg troer, at det maa være det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds ligesom det høitærede Thing i det Hele taget tilfredsstillende, naar jeg har udtalt, at skjøndt jeg ikke er blind for Lys- og Skyggesiderne, er jeg dog tilbøjelig til meest at have Lys-siderne for Øie.

Barfod: Jeg erklærede ved anden Behandling af Finantsloven, at jeg ikke ventede mig meget godt af en Kirkecommission, og derved bliver jeg staaende; men jeg erklærede tillige, at naar vi ved tredje Behandling havde en fast Kirkeminister, der fremtraadte omtrent med Biskop Kierlegaards Program, saa stemte jeg ligesuldt for Kirkecommissionen, og derved bliver jeg ogsaa staaende. Men skulle vi have en Kirkecommission, skulle vi stemme for den, saa maa jeg idetmindste for mit Vedkommende gjøre det uden Tilspøining af en saadan Anmærkning som den, der er foreslaaet af et Mindretal i Finantsudvalget. Jeg vil her ikke meget stærkt fremhæve, hvad der er sagt mig af Medlemmer af Landstinget, som jeg mener at have Ret til at stole paa, at det i Grunden kommer an paa den ærede Kirke- og Underviisningsminister selv, om vi skulle faae Valgmenighedsloven eller ikke, idet den i det Dieblik han staaer fast paa den, staaer urokelig fast paa den, vil have Fleertallet i Landstinget for sig, og Landstinget vil da vedtage den saaledes, som den er kommen fra Folkethinget. Jeg skal som sagt ikke opholde mig meget derved; thi for det Første er det jo et Spørgsmaal, om den høitærede Kirkeminister kan og vil staae saa urokelig fast som jeg for mit Vedkommende ganske vist haade ønske og haaber, og for det Andet kunde jo min Hjemmelsmand have taget fejl, og jeg skal derfor som sagt ikke lægge videre Vægt derpaa. Men der staaer i den foreslaaede Anmærkning, at dette Vælob først kan anvendes,

efterat det Rigsdagen forelagte Udkaft til Lov om Valg- og Hjælpenigheder har erholdt Lovskraft. Der er nu kommet den Trykfeil ind der, at der staaer „og Hjælpenigheder“, hvorfor jeg mener, at vi allerede af denne Grund vanskeligt kunne bruge dette Forslag. Dette vil jeg imidlertid ogsaa lade gaae, men i det Hele forekommer det mig, at denne Anmærkning er fuldstændig overflødig; thi den ærede Kirkeminister har sagt os, at de to Forslag om Valgmenigheder og om en Kirkecommission ere uopløseligt forbundne, og som en Følge deraf behøve vi ikke at vedtage denne Anmærkning. Sæt, at Valgmenighedsloven enten skulde falde i Landstinget eller fra Landstinget vende saaledes tilbage til os, at vi ikke kunde bruge den, sæt altsaa, at vi ikke fik Valgmenighedsloven, saa havde vi den ærede Kirkeministers Ord for, at Valgmenighedsloven og Kirkecommissionen følges ad, og gaaer altsaa den ene i Graven, gaaer den anden med. Følge den ærede Kirkeministers Udtalelse kan han ikke bruge Kirkecommissionen, hvis Valgmenighedsloven ikke bliver vedtagen, og vi behøve da ikke denne Anmærkning, men kunne trostigt stryge den, thi Kirkecommissionen vil i det Tilfælde dog ikke blive brugt. Man vil maaskee dertil svare, at vi ingen Borgen have for, at den ærede Kirkeminister vedbliver at være Kirkeminister, men saa svarer jeg dertil, at det samme Ord, som Kirkeministeren har udtalt, det samme har ogsaa Conseilspræsidenten udtalt; ogsaa ifølge hans Opfattelse ere Kirkecommissionen og Valgmenighedsloven uopløseligt forbundne, og vi have saaledes foruden Kirkeministeren tillige den nuværende ærede Conseilspræsident og hans Ministerium til Borgen for, at, hvis Valgmenighedsloven falder, saa falder ogsaa Kirkecommissionen. Til denne Udtalelse tør jeg maaskee tillade mig at sige en anden. Jeg sølte mig igaar under Forhandlingerne om Kirkecommissionen mere end een Gang stærkt mindet om de Ord af vor Kirkefader Luther: „Lad kun Aanderne brydes“, „Lassen sich die Geister plagen“. (Munterheb.) Ja, jeg taler ikke gjerne Lydsf, men da der er dem heri Salen, der indlade sig paa baade at tale Engelsk og Fransk og Latin, meente jeg, at det til Afværging vel kunde være værd at